

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΚΑΙ Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Πώς γεννήθηκε το πρώτο τριαντάφυλλο. Η άγιοτριανταφυλλιά και το στεφάνι της; Μεγάλη; Παρχικευή; Το βρωώδες ρόδον. Τι λένε οι πατέρες της εκκλησίας για τα τριαντάφυλλα. Τι πιστεύουν στη Γερμανία. Η σκέλη του διαβόλου. Γιατί της τριανταφυλλιάς τ' άγκάθια είνε γυριστά. Η άγιοτριανταφυλλιά και ο 'Ιούδας. Πώς έγιναν τα τριαντάφυλλα κατά τους Άβρισσινούς. κ. λ. π. κ. λ. π.

Για όλα τα λουλούδια, υπάρχουν ιστορίες όμορφες σε όλους τους λαούς.

Το λουλούδι όμως που τα περνάει όλα, στις παραδόσεις, είναι το τριαντάφυλλο, του οποίου την ύπαρξη, πολλοί ξένοι λαοί, συνέδεσαν με την σταύρωση του Θεανθρώπου.

Το τριαντάφυλλο όφειλε την πληθώρα των διηγήσεων που υπάκουε γι' αυτό, σε τρία πράγματα.

Πρώτα στην ωραιότητά του.

Δεύτερα στην αρχαιότητά του στον κόσμο.

Και τρίτον στον τόπο που γεννήθηκε και αείρησε, στον τόπο δηλαδή των παραδόσεων, των μύθων και των παθιακών ποιημάτων. την Ανατολή.

Σήμερα θα εξιστορήσουμε πώς η ύπαρξίς του ρόδου, συνεδέθη από τους Χριστιανούς με τον θάνατο του Κυρίου.

Κατά την Χριστιανική, λοιπόν παράδοσι, το αίμα του Χριστού που έτρεχε από τον σταυρό του μαρτυρίου, γέμισε και κατακοκκίνωσε την άγιοτριανταφυλλιά. την πρωτογενή άγιοτριανταφυλλιά, που είχεν μοναχά άγκάθια και δεν είχε τριαντάφυλλα. Η άγιοτριανταφυλλιά αυτή, ήταν φτωχόμενη άπάνω στον Γολγοθά, κάτω από το μέρος που στήσαν τον Σταυρό κι' άποχτήσε τριαντάφυλλα άπ' τη μέρα της σταυρώσεως.

Κατά τινά άλλην δέ παράδοσιν, Ελληνικήν αυτήν, άλλα πολύ, πάρα πολύ παλαιά, ο άκάνθινος στεφάνος, που έθεσαν για εικόνα και για εμπαιγμό οι Έβραίοι, στον κεφάλι του Σωτήρος, ήταν φτιασμένο από πλεγμένους κλώνους άγιοτριανταφυλλιάς και ή σταγόνες που έπεφταν, από το αιματομένο μέτωπο του Θεανθρώπου, άπάνω στους Ξηρούς κλώνους του στεφανίου, γίνοντουσαν τριαντάφυλλα, που άνοιγαν άμέσως γεμάτα μύρα κι' εμφοριά!...

Υπάρχει όμως και μιá άλλη παράδοσις κατά την όποιαν κάτω, στην άκρη του σταυρού, ήταν φυρφορμένα βρύα, και ή σταγόνες του αίματος του Χριστού που έπεφταν, έβρασαν κόκκινα τα βρύα, και γίνοντουσαν άμέσως ένα είδος τριανταφυλλών, που είνε γνωστά σήμερα, από τη φυτόλογία, με το όνομα το βρωώδες ρόδον.

Να λοιπόν, πώς εξηγηθεί, από Χριστιανικής άπόψεως ή όμορφιά του ρόδου.

Άλλά τα άγκάθια που βροθίζανε;

Οι πατέρες της εκκλησίας λένε ότι τα τριαντάφυλλα ελάσθησαν χωρίς άγκάθια.

Άλλά όταν ο Άδάμ και ή Εύα, διασχίζανε από τον Παράδεισο, όλα τα άγκάθια του Παράδεισου άλλαξαν από το Θεό μορφή, περιβλήθηνα με κάμ, το όποιον τα καΐστούσε δύσκολα στον άνθρωπο για να τα άπολάσση.

Έτσι το φειδι έγινε φαρμακείο, τα ψάρια κοθίζανε βαθειά στη θάλασσα, τα λουλούδια έγιναν έφημερα και φυλλοροοεινε σε λίγες ώρες, από τη στιγμή πουν θα ίδουν το φως του ήλιου.

Έτσι και ή τριανταφυλλιά άποχτήσε άγκάθια κι' έχασε τα άνθη της, που της τα ξανάδωσε του Χριστού ή Σταύρωσις, χωρίς να της αφαιρέση όμως και τ' άγκάθια...

Στην Γερμανία πιστεύουν πως, όταν ο Διάβολος έπεσαν από τον Ούρανο στη γη, διέταξε να φυτρώση μιá άγιοτριανταφυλλιά, ή όποια ν' άλώσθη τους κλώνους της άπάνω ψηλά, έως τα σύννεφα, έτσι ώστε να χρησιμοποιοη η άγκάθια της, για σκαλοπάτια και να ξανανεβή στους ουρανούς.

Ο Θεός όμως μάνεψε το σκοπό του, εγκρέμισε την άγιοτριανταφυλλιά, την φορέσε άπάνω στη γη, και συγχρόνως έγυρσε τα άγκάθια της, ώστε να γλυστράη και να πέσει, όποιος θα ήθελε να άναβή άπάνω ψηλά, πατώντας σ' αυτά...

Δηγούντα άκόμη πως ο καταραμένοσ 'Ιούδας, όταν ήττοισε δέντρο για να κρεμαστή, βρήκε μιá άγιοτριανταφυλλιά και κρεμαστήκε από δαυτή.

Έκεινη όμως δεν μιστούσε να κρεμηση τον προδοτή και τις άμαρτίες του, λύγισε και ο 'Ιούδας, κρημνίστηκε στη γη, χωρίς να πεθάνη.

Τότε φτώξε και κρημίστηκε από μιá σπιά, Άπό τότε, όλε, ή άγιοτριανταφυλλιάς είνε κρημτωμένες προς τα κάτω.

Όσο δέ για την όφραια μρωδιά που έχουνε τα τριαντάφυλλα, ή παράδοσις λέει, ότι όταν ή Παναγία, φεύγοντας την όργη του Ηρώδου, τραβούσε προς την Αίγυπτο, στάθηκε κάτω κι' έβλεπε τα σπάργανα του θείου βρέφους και έπειτα θέλησε κάτω να τ' άπλώση. Τ' άπλωσε δέ σε μιá άγιοτριανταφυλλιά... Κι' από τότε όλες άγιοτριανταφυλλιάς έποχτήσαν την ιδιότητα να βγάζουν άνθη μρωβόλα.

Επίσης μιá άλλη παράδοσις των Άβρισσινών λέγει τα εξής, για τη γεννησι του ρόδου.

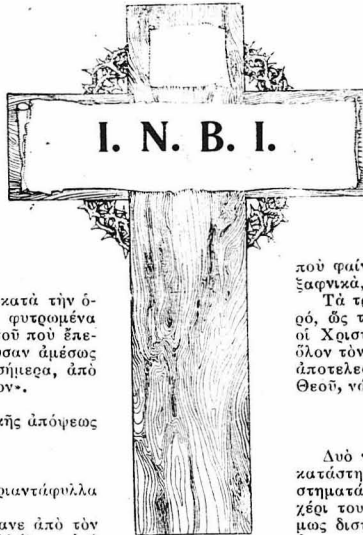
Μετά την Σταύρωσιν, σάν έγεινε το φοβερό σκότος και ασπίστηκε ή γη, ήθε δέ μιá παιó μαύρη νύχτα ζοφερή και φοβερή!

Το πρωί όμως, σάν ήλιος νά χαράξη ή ήμερα, και το σκοτάδι έμυγεν από τη γη, τα πρώτα συννεφάκια βάφτικαν τριανταφυλλένια στην Ανατολή. Άμέσως τρέξαν οι Άγγελοι, τα μύξιναν άγκαλιές-άγκαλιές και τα σκόρπισαν στο Σταυρό του Θεανθρώπου. Τα ροδάλα συννεφάκια, μεταβλήθηκαν άμέσως σε όφραια τριαντάφυλλα, που γέμισαν το σωμα του Σωτήρος, κατακαλύψανε το σταυρό του μαρτυρίου και γέμισαν κάτω την γη.

Συγχρόνως βγάλανε και μιá τέτοια μοσχοβολιά, άπ' την καρδιά τους, που δώσαν άγαρμυχή και παρηγοριά στον Θεάνθρωπο που πάσχε, στο Σταυρό άπάνω.

Άπό την παράδοσι αυτή, έμεινε στους Άβρισσινούς ή συνήθεια, να γερμίζουν κάθε Μεγάλη Παρασκευή, τον Σταυρό του 'Ιησού, στις εκκλησίες, με έφθανα τριαντάφυλλα με τόσο πολλά και τόσο όφραια ταριχευμένα, που φαίνετα πως στο ξερό και μαύρο έύλο, φύτρωσε ξαφνικά, μιá ροδαλή και μρωβόλα άνθησι.

Τα τριαντάφυλλα αυτά, που τα κρατούνε στο Σταυρό, ως την Κυριακή της Αναστάσεως, τα μοιράζονται οι Χριστιανοί κατοικην άνεμεταξύ τους, και τα φυλάνε όλον τον χρόνο στα σπίτια τους, ως άλειψίματα και ως άποτελεσματικά για κάθε ασθένεια, που θα ήταν, από Θεού, να τους χτυπήση!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΔΗΤΩΝ

Από νεαροί άλλται περνούν έξω από ένα έμπορικό κατάστημα. Ο ένας άπ' αυτούς, αντίληφθείς ότι ο καταστηματάχος έχει άλλου την προσοχή του, άλλάνει το χέρι του στην προθήκη για να κλέψη. Προς συμψημό τους διατάζει και ξανατραβά το χέρι του... Έξαφνα, άποφασιστικά το έβαλάνε. Ο σύντροφός του τότε, ό όποιος παρηκολούθησε όλες αυτές τις κινήσεις του, του λέει: — Δεν είν' άκριβιά, καθήμεν!... Τι κάθεσαι και...παραφεύεις!..

ΣΤΙΧΟΙ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Έκει—την πρώτην ήνοιξι—στον καραβιού την πλώρη, στής ξυλίνησ Νεράϊδας τους κόρφους, έχουν στήση δυό χελιδόνια μιá φρωιά, άγνήσι παρεκκλησι κι' από τον ήλιο άπόσκηπα κι' από τ' άγριοβόρι.

Του ναύτ' ή άγαπητικιά, του καπετανίου ή κόρη, μαζί μ' εκείνον τ'έθρεψε, τα ελεγε μαζί άγαπήση... μ'ά τώρα ήχάει το βούκινο το πλοίο νά ξεκινήση και κλαίει, που φεύγοντ τα πουλιά με το ξανθό το άγόρι.

Ήχάει το βούκινο στερνά... και ποθοπλαναγμένη δέρνεται ή κόρη, δέρνεται, μα λέει και

[στα πουλιά της να τραγουδούν, να τα γρικώ, στο κα- [ληνώριμά της]

Να τραγουδούν του ναύτη της, σάν [μπαινεί και σά βγαίνει: —Γουλέτα καλοθάλασση και γοργοτα

[εϊδεύτερα, μη μιστευθής στη ξενιτιά κι' ή ξενι- [τεία είνε ψεύτρα!

Γιάννης Γρυπάρης

